

Hjemme på kontoret

■ MORTEN LAUDAL

Fastlege i Son

Da kontoret skulle innredes for en del år siden, var det for meg helt selvsagt at det skulle være «et godt sted å være». Dermed har jeg innredet med konferansebord. Undersøkelsesbenk og en del annet utstyr er fordrevet til et særskilt undersøkelsesrom. Og jeg har hengt opp mange bilder – hvert med sin egen historie og betydning. Det gir meg en slags hjemmefølelse, og det skal jeg fortelle om.

I Son var det en gang et «kulturverksted» for barn, en aldeles utmerket innretning til erstatning for SFO. Blant annet produserte barna (begge mine var elever der) bilder, delvis etter modell, delvis kopier av kjente kunstverk. Jeg synes de er flotte. Barna som kommer, ser på dem og skjønner at de kan være laget av barn. De voksne kjenner kanskje igjen originalen og kommenterer. Og

jeg minnes mine barn og en lykkelig tid, og kan reflektere over hvor mye ett enkelt menneske – Gerd, som drev kulturverkstedet alene i årevis – kan bety for en rekke mennesker i lang, lang tid.

Et av bildene kulturverstedet produserte, var en flott collage i format 1 x 1 meter. Jeg begjærte den og var tydelig i mine fremstøt om fremtidig plassering, men den «kampe» tapte jeg. Det henger nå til glede for meg og andre utenfor legekantoret, nemlig i Catosenterets korridor. Jeg la furtingen bak meg og utfordret min datters klasse: «Lag en diger collage til venterommet, og jeg kjøper med betaling til klasseturkassa!»

De tok utfordringen – og i 15 år har ventende pasienter hatt mer enn bare oppslag fra NAV og organdonasjon å hvile blikket på. Jeg er ikke helt fornøyd med at så

få kommenterer det. Det ble kanskje litt mørkt...?

I mangel på tro på egne barns uinnskrenkede fortrefelighet, søkte jeg også en profesjonell kunstner. Ingrid Blakstad har laget en serie i tre bilder som på en utmerket måte illustrerer kropp, tanke og samtale. Ett er med masse armer og ben. Et annet med et svært hode, og det siste viser to individer som interagerer. Bildene gir en fin innfallsvinkel til det fokus jeg ønsker meg når pasientene spør. De illustrerer «alt jeg driver med her», sier jeg da, og får reklamert med en ikke-dualistisk stil og kan invitere til utforskning av tanke og kropp gjennom samtale. Jeg er fornøyd med det grepet – særlig med tanke på at bildene nærmest bare datt ned i reklame fra kunstklubben da kontoret skulle etableres. Utrolig.

Ingrid Blakstad (sic!) må ha tenkt psykiatri!

Men hvorfor er føttene utenfor? Fint for barn.

Noen som kunne tenke seg noe bedre?

Flere vet at jeg i unge år var speider, men ikke så mange vet at en av favorittene den gang var tauverk. På min 11-års dag lot jeg være å feire så stort, men dro av gårde og avla prøve til knutemerke, mitt første merke. Knutetavla som krevdes laget, er forlengst borte over alle hauger, men i en av mine favorittbyer i Sør-Frankrike selger de moderne utgaver på turistfellene. Umulig å stå for den. Son er utpreget maritimt, og barn så vel som voksne liker å se og kommentere.

– Om jeg har båt, seiler? Neida, bare tauet. Mine øyne får fred når tauets krumme linjer kan følges gjennom det jeg har lært heter «urafrikansk hodejegerstikk». Egnert til snøring av sekk – eller kvelning. Jeg har aldri brukt knuten til noe, men den er fin å snakke om. Dessverre har den et helt ordnært navn på fransk.

Så er det vår frafalne medisinstudentkollega, senere suksessfotograf Dag Alveng, som jeg stadig har mye med å gjøre. Vi har hatt transaksjoner av forskjellig slag opp gjennom årene, men én av dem førte til at jeg kom til å bli eier av fem av hans verker. De får dessverre ikke plass inne på kontoret, og må ta til takke med korridoren utenfor. Litt leit, folk går bare forbi. Men jeg ser på dem hver dag. Det er svaberg, sommer, barn og det gode liv – alt vi ønsker skal vedrefares våre pasienter.

Nå har jeg også rammet inn de to karakteristiske bildene vi Utpostenforfattere får for innsatsen. De er ennå ikke hengt opp, jeg mangler krokene. Kanskje er det noe freudiansk over dette – de er nemlig også tiltenkt en plass i korridoren, den eneste ledige veggplassen. Jeg synes jo de fortjener bedre. Ennå er det ikke blitt så mange assosiasjoner rundt dem, men jeg må jo kunne bruke dem til å skryte av at jeg også har skrevet noe. Noe om kultur! Det er det det handler om, og derfor liker jeg meg godt på kontoret. Kan ikke huske ikke å ha gledet meg til å komme dit. I motsetning til mange andre, bruker jeg allikevel ikke kontoret som hjem utover ettermiddagen. Jeg tror man blir mer effektiv av å omgi seg med kultur i stedet for medisinske regalier. Og da blir det lettere å glede seg over å komme tilbake. Hjem.

■ M-LAUD@ONLINE.NO

Ikke dårlig detaljering for en 10-årig jente å være.

Interaksjon

Et knippe knuter. Hodejegerknuten er til venstre.

Stilstudie av Sons eldste hus, lokalt museum.

